

Pokúšenie

— séria Kingstone Lane —

TLSWAN

metafora

Pokušenie

TLSWAN

TL SWAN
Pokušenie

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 427. publikáciu.

Z anglického originálu *My Temptation*, vydaného vydavateľstvom Montlake v roku 2023,
do slovenčiny preložila Marta Maňáková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 424
Tlač FINIDR, s.r.o.

Translation © Pokušenie, Grada, 2026.
Copyright © T L SWAN, 2023
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Marta Maňáková, 2026
Cover Illustration © Adrián Macho, 2026

Kniha je publikovaná na základe licenčnej zmluvy s Arndell Books Pty Ltd.

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-339-7 (ePub)
ISBN 978-80-8305-338-0 (pdf)
ISBN 978-80-8305-337-3 (print)

VĎAČNOST

*Schopnosť byť vďačný;
ochota prejavíť uznanie a odplatiť láskavosť.*

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej štyridsaťšesť písmen mi zmenilo život.*

*V týchto štyridsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.*

*Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.*

Ja to robievam každý deň.

1

Juliet

„Môžeš sa už konečne upokojiť?“ zavrčí Chloe.

Och. Poobzerám sa po veľikánskej sále. „Ako som sa mohla dať presvedčiť na niečo takéto? Vôbec sem nepatrím.“

„Podplatila som ťa, spomínaš? A prestaň fňukať. Vyzeráš sexy.“

„Presne tak, a ty platíš. Večera budúci týždeň, kdekoľvek budem chcieť. Pamätáš?“

„McDonald's znie fajn.“

„Držgroška.“ Chloe je moja najlepšia priateľka a jej zázračným nadaním je presvedčiť ma, aby som robila veci, ktoré robiť nechcem.

„Pripomeň mi, prosím, prečo sme tu?“ požiadam.

„Pretože chcem mať pohlavný styk s doktorom Graysonom,“ pošepká mi a naprávi si prsia v šatách. „Dobre to vieš.“

Zachichoce sa. „Myslela som, že si s ním chceš zatrtkať.“

„Aj to.“

Chloe má zálusk na lekára, ktorý pracuje v našej nemocnici. Problém spočíva v tom, že rovnaké chůtky má aj väčšina ženskej populácie a on ani netuší, kto sme.

„Kto je tá štetka, ktorá sa s ním baví?“

Pozriem sa na krásnu červenovlásku, ktorá sa zhovára s doktorom Graysonom. „Neviem, ale vyzerá dobre.“

„Na mňa nemá.“

„To teda nie.“

Sme na veľkej spoločenskej udalosti. Dnes sa tu konajú dražby a ka-
dejaké kvízy o celebritách, a hoci by som rada tvrdila, že mi záleží na
charite, bolo by to nehorázne klamstvo. Vôbec nič mi to nehovorí, ale
musím priznať, že niečo ma predsa len zaujalo: neznámy muž na dru-
hom konci sály.

Všimla som si ho, len čo sme vošli dnu. Má na sebe čierny smoking,
smeje sa a zhovára sa s nejakou skupinkou ľudí. Má tmavohnedé vlnité
vlasy, hranatú čelusť a na lícach najväčšie jamky na svete, keď sa usmeje.

„Skočím nám po drinky. Daš si zas to isté?“ navrhne Chloe.

„Áno, prosím.“ Sledujem ju, ako kráča k baru, ale potom mi pohľad
zablúdi opäť k nemu. Je veľmi vysoký, nepochybne má viac ako stode-
vãťdesiat centimetrov. Má široké plecia a dobrú postavu. Na tom, ako sa
rozpráva so svojimi priateľmi, niečo je. Pôsobí živo, smeje sa, a oni visia
na každom slove, ktorým udržiava ich pozornosť.

Poobzerám sa po krásne vyzdobenej sále. Nikdy som na podobnej
akcii nebola. Koná sa tu zbierka pre výskumné krídlo detskej nemoc-
nice, v ktorej pracujem. Sestry zvyčajne na podobné akcie nepozývajú,
ale spriatelila som sa s jedným lekárom a on nás aj s Chloe pozval.
Znovu sa pozriem na úchvatného neznámeho muža a prvýkrát sa nám
stretnú pohľady. Zadávame sa na seba na dlhšiu chvíľu, než je bežné, až
sa napokon zatvári akoby zmätene, zdvihne bradu vyššie a odpije si zo
svojho nápoja jantárovej farby. Dokonca aj spôsob, akým drží v ruke
pohár, je vzrušujúci. Má mocné stehná a rovný chrbát a z každého
póru jeho tela sála dominancia. Odtrhnem od neho zrak, zahanbená,
že ma prichytil pri špehovaní. Zrejme sa niekde v okolí potuluje jeho
manželka.

Predstieram, že ma zaujalo okolie, a po chvíli si všimnem, že k nemu
mieri doktor Grayson. Začnú sa spolu baviť a smiať sa ako starí priatelia.

Zahryznem si do pery, aby som ukryla úsmev. Poznajú sa.

V duchu si predstavím božské dvojité rande.

Vzápätí sa vráti Chloe s dvoma pohármi. „Práve som pri bare stretla
Helen. Pamätáš si ju?“

„Ani nie,“ odpoviem nezaujato.

„Ale áno, pamätáš. Pred pár rokmi pracovala v našom krídle.“ Začne mi rozprávať nejaký dlhý príbeh o Helen, ale ledva ju počúvam. Nedokážem sa sústrediť. Cítim na pokožke jeho pohľad, viem, že sa na mňa pozerá.

V podobnom duchu sa nesú ďalšie dve hodiny.

Zakaždým, keď zdvihnem zrak, díva sa na mňa. A keď sa naňho pozriem, dokonca ani neuhne pohľadom. Hypnotizuje ma v mlčanlivej výzve, ako keby chcel, aby som niečo urobila... Len neviem, čo by to malo byť.

Môže mať človek zimomriavky už len z pohľadu? Pretože prisahám, že presne to mi robí.

Nemôžem sa o tom ani slovom zmieniť Chloe, pretože sme sem prišli kvôli doktorovi Graysonovi a ten idiot o Chloe ani nezavadil pohľadom.

„Naozaj sa rozpráva s každou sprostou ženskou, ktorá sem dnes prišla?“ zašepká Chloe naštvane, s očami upretými na doktora Graysona. „Haló, som tu. So mnou si sa ešte nerozprával, ty pako.“

„Však?“ ozve sa Chloe po tom, ako ho chvíľu mlčky pozorujeme.

„Ako sa vlastne volá menom?“ opýtam sa.

„Blake.“

„Blake Grayson.“ Našpúlím pery. „Sexy meno.“

„Ani spoločice tak ako on.“ Chloe od neho neodtrháva pohľad. „Určite je skvelý v posteli.“

„A to vieš odkiaľ?“

„Veď sa naňho pozri! Ako by mohol nebyť? Stačilo by, aby stál nahý pri mojej posteli a urobila by som sa.“

Zachichocem sa. „To je fakt.“

Doktor Grayson vyzerá skôr ako model než ako lekár. Má pieskovo-hnedé vlasy, hranatú čelusť a skvelú svalnatú postavu.

„A navyše je pediater,“ povzdychne zasnene.

„Tak to už preháňa, musím priznať.“

Opäť zablúdím pohľadom k peknému neznámemu mužovi a všimnem si, že sa opäť na mňa pozerá. V bruchu pocítim šteklenie. Zaiskrí

to medzi nami sexuálnym napätím a atmosféra zhustne, že by sa dala krájať.

Tento muž je chodiacim pokušením.

„Panebože,“ zašepká Chloe.

„Čo?“ zamračím sa.

„Videla si toho kamoša doktora Graysona?“

Či som ho videla? Nedokážem od neho odtrhnúť pohľad.

„Koho?“ zatvárim sa nahlúplo.

„Toho boha.“

„Akého boha?“ vyvalím na ňu oči.

„Tvár sa normálne.“

„Čože?“

„Dámy,“ ozve sa za mojím chrbtom hlboký chraplavý hlas.

Doriti.

Otočím sa a ocitnem sa zoči-voči prenikavým tmavým očiam.

Uhm... zblízka je to ešte lepšie. „Ahoj,“ vypísknem.

Čo je to, dopekla, za myšací hlas?

„Teda, ahoj,“ poviem hlbším hlasom.

Chloe sa uškrnie. „Ahoj.“

„Myslím, že sa ešte nepoznáme,“ povie a natiahne ruku. „Som Henley. James.“

Henley James.

„Chloe Willcoxová,“ usmeje sa Chloe a potrasie si s ním ruku.

Potom sa obráti ku mne a ja naňho vyvalujem oči ako skamenená.

„A vy ste...“ nadvihne obočie.

„Juliet.“ Prinútim sa k hanblivému úsmevu. Chytí ma za ruku a potrasie ju. Palcom mi prejde po chrbte ruky a zahľadí sa mi do očí.

Ach...

„Juliet aká?“ usmeje sa na mňa pomalým sexy úsmevom, pretože je mu jasné, aký účinok to má na moje úbohé deprimované hormóny.

Prehltnem guču v hrdle. „Drinkwaterová.“

„A je to naozaj tak?“ opýta sa a pohľadom sa mi vpíja do očí.

„Či čo...“ zamračím sa zmätene.

„Či pijete vodu?“

„Och, áno, pijem.“ Vydám zo seba falošný smiech ako šesťročné decko.

Pomoc.

No dobre... Čo to má, dopekla, znamenať? Vyzeráš príliš dobre na to, aby mi mohol fungovať mozog.

„Chcela by si ísť so mnou von, Juliet?“ opýta sa odrazu.

Strelím pohľadom po Chloe a potom sa pozriem zas naňho. *Počula som dobre? Ech?*

„Hm?“ nalieha.

„Ehm...“ odchlipnem si zo šampanského. „Akože... na rande?“

Šibalsky sa mu zablyсне v očiach. „Áno, akože na rande.“

„Aha...“ *Odpovedz mu, koza.* „Dobre.“

Opäť vyčarí ten svoj pomalý sexy úsmev. „Povedzme... v piatok večer?“

Cítim, ako sa mi pery rozťahujú do prihlúpleho úsmevu. V duchu sa zabrzdím.

Správaj sa normálne.

„Musím sa pozrieť do kalendára,“ odvetím.

Zachechce sa, ako keby tú hru dobre poznal. „Samozrejme.“ Vytiahne vizitku a podá mi ju. „Zavolaj mi.“ Potom sa bez upozornenia ku mne nakloní a pobožká ma na líce. Na okamih spočinie perami na mojej pokožke a mňa obklopí vôňa jeho vody po holení. Vzápätí sa otočí a ležérne odíde krížom cez sálu naspäť k svojej skupinke kamarátov.

S Chloe ho šokovane odprevádzame pohľadmi.

„Preboha,“ zašepká Chloe. „Naozaj sa to práve stalo?“

Skloním pohľad k jeho vizitke.

HENLEY JAMES

STAVEBNÝ INŽINIER

044 289 0777

„Je inžinier,“ poviem.

„Koho to zaujíma? Vypala by som sa s ním, aj keby bol bezdomovec.“
Zachichoce sa a obrátim sa mu chrbtom. Musím sa tváriť, že mi je to jedno.

Chloe cinkne svojím pohárom o môj a žmurkne na mňa. „Dobrá práca.“

* * *

Je štvrtok večer. Sedím na gauči. Musím sa pozbierať. Celý týždeň som z toho ako na ihlách. Hryziem si necht na palci a civiem na jeho vizitku.

„Veď mu už zavolaj,“ nalieha Chloe. „Čo najhoršie by sa mohlo stať?“

„Že by bol úplný debil.“

„Počúvaj ma,“ zahľadí sa na mňa smrteľne vážne. „Je absolútne neodolateľný a neodolateľní muži sú ohrozeným druhom, prakticky vyhnutým. Takže keď takého nájdeš, musíš ho zdrapnúť oboma rukami a nepustiť. Nehovoriac o tom, že on ťa pozval na rande a dal ti svoju vizitku. Chce, aby si mu zavolala. Nie si len nejaká náhodná okoloidúca.“

„Máš pravdu.“

„Poviem ti, aký je plán: Zavolaš mu, zamilujete sa do seba až po uši a potom ma dohodíš jeho kamošovi, doktorovi Graysonovi.“

Zagúľam očami. „Keď to povieš takto, znie to úplne jednoducho.“

Podá mi môj telefón. „Tak do toho.“

„Asi o tom príliš premýšľam, však?“

„Áno.“

Vyťukám jeho číslo a hneď hovor zruším.

Doriti.

„Dobre, čo mám vlastne povedať?“

„Bože, porazí ma z teba!“ rozčúli sa Chloe.

Po desiaty raz si náš rozhovor prehrávam v duchu. Správaj sa normálne... buď stručná a dohodni si s ním rande. Nebuď nervózna. Veď je úplne jedno, či to vyjde, aj tak je to zrejme úplný magor.

Správne!

Znova vyťukám jeho číslo, a kým to zvoní, zatajím dych.

„Prosím,“ ozve sa ženský hlas.

Vyvalím oči. Kto to, doriti, je? „Ehm...“ zaváham. Je to jeho priateľka alebo niečo podobné?

„Kancelária Henleyho Jamesa,“ povie žena profesionálnym tónom. „Som jeho asistentka Jenny.“

„Ach,“ zaplaví ma úlava. „Môžem hovoriť s Henleym, prosím?“

„Práve nie je k dispozícii. Môžem vedieť, kto volá?“

Zasa vyvalím oči. Je to nejaká pasca? Možno má priateľku, ktorá predstiera, že je jeho sekretárkou, aby ho pristihla pri nevere a potom ho zavraždila. „Ehm,“ zaváham a mozog mi frčí na plné obrátky. Strelím pohľadom po Chloe. „Juliet.“

„Juliet Drinkwaterová?“ opýta sa prekvapivo.

„Áno,“ zamračím sa. Odkiaľ pozná moje meno? „To som ja.“

„Juliet, Henley musel nečakane odcestovať do zahraničia na kontrolu stavby, ale nechal mi pokyny pre prípad, keby ste zavolali.“

Čože?

„Aha,“ zamrmlm prekvapene.

„Áno, žiaľ, v piatok to nestihnú, ale požiadal ma, aby som sa s vami dohodla na večeri v sobotu večer.“

Čože?

To je divné.

„Dobre,“ pokrčím plecami.

„Vyhovuje vám čas o pol ôsmej?“

„Áno.“

„Môžete mi nadiktovať vašu adresu, aby vás Henley mohol prísť vy-zdvihnúť?“

To je ozaj čudné. Nedám preda svoju adresu nejakej neznámej osobe. Mohla by to byť nejaká pomstychtivá manželka, z ktorej sa vykluje sériová vrahyňa. „Stretneme sa v reštaurácii.“

„Určite?“

„Rozhodne.“

„Dobre, zarezervovala som vám večeru v reštaurácii Monsieur v Riley o devätnásť tridsať.“

„Vy ste to už zarezervovali?“

„Vedela som, že zavoláte,“ odpovie s náznakom sarkazmu v hlase. Zagúľam očami nad svojou predvídateľnosťou. *Ako inak.* „V poriadku, ďakujem.“

„Dovidenia, Juliet.“

„Dopočutia.“

Hovor ukončím a šokovane vypleštím oči na Chloe. „Sobota večer, o pol ôsmej.“

„Áno!“ zasmee sa Chloe. „Tak sa to robí!“

* * *

Desať minút po siedmej v sobotu večer vystúpim z taxíka a vykročím veselým krokom po ulici.

Viem, že idem priskoro, ale chcela som tam byť skôr, aby som ho mohla pozorovať, keď bude prichádzať, nie naopak. Už aj tak som dosť nervózna.

Mám na sebe sexy čierne minišaty bez ramienok a nové lodičky. Dokonca som si dala vyfúkať vlasy v salóne.

Mám z toho dobrý pocit... Bol pekný a milý. Dokonca povedal o mne aj svojej asistentke, keď musel odcestovať. Zdá sa, že je rovnako nedečkavý ako ja.

Kráčam po ulici, až zbadám elegantný zlatý vývesný štít:

MONSIEUR

Fíha, pekné miesto na prvé rande.

Vždy som sem chcela ísť. Táto reštaurácia je legendárna. Už som sa tu aj párkrát pokúšala zarezervovať stôl, ale majú plno niekoľko mesiacov dopredu.

Potlačím ťažké dvere a vojdem dnu. Čašník pri recepcionom pulte sa na mňa usmeje. „Dobrý večer. Môžem vám pomôcť?“

„Dobrý večer. Mám tu rezerváciu na pol ôsmu,“ usmejem sa nervózne a poobzerám sa okolo seba. Páni, vyzerá to tu skvele. Francúzsky nábytok, veľké krásne nástenné maľby, kopa lúčnych žltých svetlôčok.

„Na aké meno?“ opýta sa.

„Ehm,“ pokrčím plecami, pretože si nie som istá odpoveďou. „Henry James?“

„Áno,“ odvetí. „Váš stôl už na vás čaká.“ Vedie ma po chodbe do nejakej inej miestnosti, dole schodmi, až prídeme do malebnej záhrady. Má to tu celkom inú atmosféru. Hravú a intímnu.

Hrá hudba a okolo sa vznáša ruch veselých rozhovorov. Tehlové múry sú tiež vyzdobené nádhernými nástennými maľbami. V terakotových kvetináčoch rastú obrovské rastliny a nad hlavami sú rozvešané svetielka na reťazi. Človek má dojem, ako keby sa ocitol pod prístreškom.

Sto bodov za dojem.

Vie, ako na to. Toto rande je super už teraz.

A potom ho zbadám... a zovrie mi žalúdok. Sedí pri stole pre dvoch v kúte a čaká.

Aj on prišiel skôr.

Vkráda sa do mňa pocit, že je to nejaký komplikovaný podvod. Zdvihne zrak. Stretnú sa nám pohľady a on hneď vstane a podíde ku mne zvítať sa.

Má na sebe športové sako a plátenné nohavice a na čiernej košeli má rozopnutý posledný gombík. Zbadám záblesk jeho hrude.

„Ahoj,“ usmeje sa a pobožká ma na líce. „Vyzeráš krásne.“

Ach, a ty krásne voniaš.

„Ahoj,“ podlomia sa mi kolená.

Odtiahne mi stoličku a ja sa posadím. „Ďakujem.“ Cítim, ako sa červenám od nervozity.

Dobre, opravujem sa. Toto rande je za dvadsať bodov z desiatich.

Našpúlím pery a začnem sa hrať s príborom na stole. Srdce mi bije ako zvon. Som taká nervózna, až je to smiešne.

Oprie sa o operadlo stoličky. „Takže...“

„Takže...“ usmejem sa.

„Môžem vám priniesť niečo na pitie?“ objaví sa pri nás čašníčka.

Tequila, ženská. Všetku!

Chytím do ruky nápojový lístok. *Rýchlo, rýchlo, vyber si niečo.*

„A vy si dáte čo, pane?“

„Dám si to isté čo ona,“ odpovie svojim sexy hlbokým basom.

„Samozrejme,“ usmeje sa čašníčka.

Ach... tlačia na mňa.

„Máš rád margaritu?“ opýtam sa placho.

„Milujem ju.“ Zahľadí sa mi do očí a zahryzne si do pery, ako keby chcel potlačiť úsmev.

„Poprosím margaritu,“ poviem.

„A ako si ju želáte?“

„Potriasť a so soľou.“

„Dvakrát, prosím,“ ozve sa Henley.

Čašníčka odíde a ja sa mu zadívam do očí. „Naozaj máš rád margaritu, alebo sa len snažíš, aby išlo všetko hladko?“

V očiach sa mu potešene zablyсне. „Snažím sa vyhovieť ti, ale margaritu mám rád. Takže dobrá voľba.“

„Ach,“ usmejem sa prihlúplo.

„Ako mi to ide?“ opýta sa Henley.

„Myslíš, či ti to ide hladko?“

„Uhm.“

„Ako detská ritka.“

Zasmeje sa a ja sa k nemu pridám.

„V skutočnosti som bol z dnešného stretnutia nervózny,“ usmeje sa po chvíli.

„Ty?“ odfrknem.

„Áno, ja,“ prizná. „Prečo sa ti to nepozdáva?“

Pozri sa na seba, ako vyzeráš.

„Jednoducho nevyzeráš ako nervózny typ osobnosti,“ odpoviem ležerne. „Ja som bola nervózna z dnešného rande, ale...“ odmlčím sa, aby som sa do toho nezaplietla.

„Ale čo?“ usmeje sa Henley.

„Ale nechodievam často na rande, tak...“ pokrčím plecami.

Zamračí sa. „Nechodievaš často na rande?“

„Nie.“

„A prečo?“

„Pretože muži sú idioti.“

Zachechce sa. „To teda sme.“

Poobzerám sa okolo seba. „Ale za výber miesta máš plný počet bodov.“

„Je tu pekne, však?“ Aj on sa poobzerá.

„Chodievaš sem často?“

„Som tu prvýkrát.“

Prikývnem a odrazu sa cítim vyvedená z miery.

„Ani ja nechodievam často na rande,“ dodá.

„Naozaj?“

„Nie.“

„A prečo?“

Pokrčí plecami. „Neviem. Je s tým kopa problémov.“

„Nech sa páči.“ Čašníčka prinesie nápoje, čím preruší náš rozhovor.

„Ďakujeme.“

Keď odíde, obaja chytíme do rúk poháre a ja pozdvihnem ten svoj vyššie na prípitok. Aj on sa pridá a čaká, čo sa bude diať.

„Aby to išlo hladko a bez problémov,“ poviem.

Vyčarí sexy úsmev. „Nikdy som netvrdil, že to pôjde hladko.“

Zaiskrí to medzi nami.

„Mne sa tvrdé nárazy páčia,“ usmejem sa trochu odvážnejšie.

„Niečo mi však hovorí, že toto rande bude úplne bezproblémové.“

„Až kým sa zajtra ráno zo mňa vykluje psychopatka, ktorá varí v hrnci biele králiky.“

Zakloní hlavu a rozosmeje sa a ja sa naňho zasnene usmievam.

Myslí si, že som vtipná.

* * *

O milión margarít a výbuchov smiechu neskôr.

Reštaurácia stíchla. Všetci už odišli, ale náš rozhovor je v plnom prúde.

Henley James je vtipný, šarmantný a nepopierateľne absolútne úchvatný. Visím na každom slove, ktoré vypustí z úst.

„Takže...“ Oprie sa o operadlo stoličky a zatvári sa vážne. „Ako zatiaľ hodnotíš naše rande?“

„Zatiaľ?“

Šibalsky sa usmeje do svojho drinku.

„Zatiaľ...“ prižmúri oči, ako keby som sa nad jeho otázkou úporne zamýšľala. „Dva body.“

„Dva?!“ zalapá po dychu. „Toto rande naozaj nie je za dva body!“

„Viem,“ rozosmejem sa. „Je za desať.“

Pozrie sa na mňa tým svojím pohľadom, ktorý mu ide tak dobre. „Dvadsať.“

„Dvadsať?“ nadvihnem obočie. Ako keby mi čítal myšlienky. „To je vysoké skóre.“

Pokrúti stopkou pohára na stole. „Myslím, že je to najlepšie prvé rande, aké som kedy mal.“

Tvoje posledné prvé rande.

„A čo je na ňom také dobré?“ usmejem sa a rada prijmem ponúkané pozvanie do hry.

„Nuž... scenéria.“ Naznačí rukou na mňa.

Zachichoce sa a obliznem soľ z okraja pohára.

„Toto,“ ukáže rukou na môj vyplazený jazyk. „To je rozhodne zlatý klinec. Zakaždým, keď to spravíš, cítim to až niekde v bedrách.“

Obaja vybuchneme do smiechu.

„V bedrách alebo v rozkroku?“ opýtam sa.

„Oboje.“

Opäť sa rozosmejeme. Som si istá, že nás všetci zamestnanci reštaurácie nenávidia – nič predsa nemôže byť také smiešne.

„Milujem, že si taká normálna,“ povie.

Prehodím si vlasy cez plece a zaklipkám mihalnicami.

„Jediné, čo ma trochu odrádza, je tvoja tendencia renovovať všetky haraburdy. Neviem, či by som ti zveril do rúk klincovačku.“

Zachichoce sa. *Je veľmi vtipný.*

„Páči sa mi, že si sestrička.“

„Prišiel si o niekoho?“ zaujíma ma.